

eller procedere dette Spørgsmaal her. Jeg fremhæver, at naar jeg her gør gældende som min Overbevisning, at de provisoriske Love i dette Øjeblik ikke eksistere og allerede i flere Aar ikke have eksisteret, saa er jeg ingenlunde i Strid med Højesteretsdommen, som ellers altid paaberaabes.

Dette høje Ting har i de første Aar, da de provisoriske Love vare til Behandling her, behandlet dem paa en Maade, hvoraf man kunde slutte, at det høje Ting, ligesom den ærede Formand, mente, at det var Love, der havde paatrængende Hastværk og burde afspejdes hurtigt. Den ærede Minister forelagde dem straks ved Samlingens Begyndelse; den ærede Formand satte dem paa Dagsordenen til 1ste Behandling meget hurtigt, og Ordførerne i de Udvalg, der bleve nedsatte, havde Beslighed til at erklære, at der arbejdedes meget ihærdig paa disse Love. Det var den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Maben) der tilbageviste det som en stammelig Injuration, at et Medlem røbede Tvivl om, hvorvidt det virkelig var magtpaaliggende at saa disse Love fremmede. Jeg tror endog, hvis jeg huffer ret, at den ærede Formand i 1885 eller 1886 reprimanderede et Medlem, der vovede at drage i Tvivl, hvorvidt disse Love skulde fremmes. Saaledes var Stillingen den Gang. Nu skrive vi 1891, og nu tror jeg ikke, at noget Medlem af dette Ting vil gøre gældende, at dette Ting har ladet sig det være magtpaaliggende at saa disse Love hurtigt fremmede. Det vilde jo ogsaa være en forfærdelig Falliterklæring for dette Ting, hvis man skulde sige om det, at en lille Lov som den om de 2 Udsesforer i Kriminal- og Politiretten, hvorom der ikke er mindste Dissens eller Tvivl og intet at undersøge — altsaa en Lov, der kunde føres gennem Rigsdagen paa et Par Dage — har man maattet være 6 Aar om, og den er endnu ikke kommen til 2den Behandling, efter at den har ligget i Udvalg over et Aar, tror jeg det er. Altsaa, derom kan der ikke være Tvivl, at det ikke er dette Tings Mening, at disse Love skulde fremmes. Dette Ting har ogsaa saaget en officiel Bekræftelse derpaa fra den ærede Formands Side i en af Samlingerne, hvor han udtalte, at det var efter Aftale med den høje Regering, at disse Love blive behandlede paa den Maade. Jeg tror altsaa, jeg har Lov til at sige, at det er efter en bestemt Politik, en bestemt Plan, at disse Love ikke ere komne til 2den Behandling her i Tinget og ikke ere blevne sendte over til det andet Ting. Den ærede Ordfører i Fjor, den ærede 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Kump), som vel ogsaa

i Aar kan betragtes som Ordfører, udtalte i Fjor, at det, man var kommen ind paa ved disse Love, var en modus vivendi. Naar man bruger dette Udtryk, plejer man at mene, at man egentlig er bleven enig om noget, der ligger udenfor det regelmæssige, men jeg kan ikke erkende, at den Maade, hvorpaa disse Love behandles, i mindste Maade kan betegnes som en modus vivendi. En modus vivendi er en midlertidig Ordning, som 2 stridende Parter træffe uden at ville erkende, at Retshensynet er fyldestgjort, men som de blive enige om for at kunne leve sammen, men det er der slet ikke Tale om her. Imod den Behandlingsmaade, som de foreløbige Love have saaget her i Landstinget, er der bestandig protesteret fra Oppositionen her i Tinget, og Folketinget har ogsaa protesteret derimod. Folketinget har aldrig paa nogen Maade givet sit Samtykke til, at disse Love skulde have Lov til at ligge her i 6—10—20 Aar, eller hvor længe det høje Landsting vil beholde dem. Altsaa, det kan ikke kaldes en modus vivendi, den Maade, det høje Ting indretter sig paa. Hvis man vilde sige, at det er den eneste Maade, hvorpaa disse provisoriske Love kunde holdes i Live og hvorpaa Ministeriet Estrup kunde holdes i Live, kan man maaste fra dette Synspunkt kalde det en modus vivendi, men det skulde ogsaa være den eneste.

Men naar jeg nu siger, at for mit Bedkommende stiller det sig saaledes, at der ikke eksisterer nogen provisorisk Lov om et militært Gendarmerikorps, og at altsaa denne Lov, selv om den ærede Krigsminister prætenderer at forelægge den nu som en provisorisk Lov, ikke er i Stand til at opfylde dette Øjemed, saa kommer den anden Side af Lovforslaget frem, nemlig som et almindelig Lovforslag. Naar jeg saa spørger, hvorledes jeg skal stille mig, og hvorledes jeg ogsaa ønsker, at mine Meningsfæller vilde stille sig, saa siger jeg dertil, at vi her i Landstinget, som ere i Opposition og ere i Mindretal, kunne naturligvis ikke have Ret til at bebryde Regeringen, at den forelægger Landstinget Lovforslag, enten det er for at fyldestgøre Forelæggelsen af et Provisorium eller et hvilket som helst andet Lovforslag. Vi have kun i Kraft af det Forhandlingsprincip, som vi allerede ere inde paa, og som vi have været inde paa i mange Aar, at gøre vor Blyt som Rigsdagsmænd, at behandle Lovforslagene saaledes som de fortjene at behandles efter deres saglige og reelle Indhold. Vi protestere imod, at der skulde være noget Provisorium, og at Regeringen opretholder noget Provisorium, og